

Kom og få – gå ut å gi!

1 Siden åpenbarte Jesus seg enda en gang for disiplene ved Tiberiassjøen. Det gikk slik til: 2 Simon Peter, Tomas, som ble kalt Tvillingen, Natanael fra Kana i Galilea, Sebedeus-sønnene og to andre av disiplene hans var sammen der. 3 Simon Peter sier til de andre: «Jeg drar ut og fisker.» «Vi blir også med», sa de. De gikk av sted og steg i båten. Men den natten fikk de ingenting.^[17] 4 Da morgenen kom, sto Jesus på stranden, men disiplene visste ikke at det var han. 5 «Har dere ikke noe å spise, barna mine?» sa Jesus til dem. «Nei», svarte de. 6 «Kast garnet ut på høyre side av båten, så skal dere få», sa Jesus. De kastet garnet ut, og nå klarte de ikke å dra det opp, så mye fisk hadde de fått. 7 Disippelen som Jesus hadde kjær, sa da til Peter: «Det er Herren.» Da Simon Peter hørte at det var Herren, bandt han kappen om seg – den hadde han tatt av – og kastet seg i sjøen. 8 De andre disiplene kom etter i båten og dro garnet med fisken etter seg. De var ikke langt fra land, bare omkring to hundre alen.^[17] 9 Da de var kommet i land, så de et bål der, og det lå fisk og brød på glørne. 10 «Kom hit med noen av de fiskene dere nettopp fikk», sa Jesus til dem. 11 Simon Peter gikk da om bord i båten og trakk garnet i land. Det var fullt av stor fisk, ett hundre og femtitte i alt. Men enda det var så mange, revnet ikke garnet. 12 Jesus sa til dem: «Kom og få mat!» Ingen av disiplene våget å spørre ham: «Hvem er du?» De visste at det var Herren. 13 Så gikk Jesus fram, tok brødet og ga dem, det samme gjorde han med fisken.^[17] 14 Dette var tredje gang Jesus åpenbarte seg for disiplene etter at han var stått opp fra de døde.
Joh 21,1-14

Jeg vet ikke hvordan det er med dere, men for meg er det mye gjenkjennelse i Simon Peters reaksjon. Disiplene vet ikke helt hva de skal tro om dette med Jesus. Han har allerede vist seg for dem, men nå er han borte igjen. De har ikke fått noen klar beskjed om hva som skal skje nå, de er rådvile og rådløse. Hvordan skal det gå med dem? De er forvirret og lurer på hva skjer nå – og de venter.... Og det er kjedelig... Da sier Peter, det som jeg også har sagt så mange ganger: «Æ stekk ut å fiska». Mye er forskjellig – men felles er at det å dra ut å fiske får fokuset over på noe annet enn det som er vanskelig eller stressende. For mange av oss er det like mye terapi som behovet for mat som gjør at vi drar ut å fisker. Når kona har antydnet at det på tide med husvask, så...

Det er noe hverdagslig over situasjonen. En gruppe mennesker som prøver å finne tilbake til seg selv. De gjør sitt beste for å finne ut av en vanskelig situasjon og fortsette livet. Det kan de bare gjøre på den måten de kjenner det, og med det arbeidet som de kjente. Trøsten måtte være at de var – vel, flere i samme båt. Både Thomas, Nataniel og Sebedeus-brødrene ble med. Men motgangen var ikke over. Det var svart hav- det var ikke napp på Tiberiassjøen den natta. Og det var bokstavelig talt mørkt. Fordi det ved Tiberiassjøen er det ingen midnattssol. Der blir det helt mørkt. Mørkt og svart hav. Det er nesten som vi kan kjenn desperasjonen hos de som er i båten. De har ingen plan, de har mistet grepet på fiskingen, de vet ikke om de kan skaffe seg inntekter, de vet ikke om klarer å skaffe mat.

Dessverre så er mørk desperasjon noe oss også er gjenkjennelig for mennesker i dag. Alt for mange mennesker har et mørke inni seg. Og skal vi tro på statistikken så er det verst for de som er unge. De som kjenn på usikkerhet for fremtida – hvordan skal det gå med dere? De som har vært innesperret i en pandemi og ikke helt klart å komme seg ut på den andre siden. Men også voksne mennesker som strever med å finne mening med livet. Det er lett å skyldte på skjermrevolusjonen. Skjermtid, jag etter underholdning og sosiale medier holder oss tilsynelatende fanget i et digitalt fengsel hvor kontakt med andre blir vanskelig for enkelte. Det er nok mange psykologiske og sosiale grunner til at det blir slik. Og det trengs kunnskap om hvorfor det er blitt slik. For det er ikke godt å bære på mørket – å famle seg frem i livet uten at en ser hva en gjør.

Det var akkurat dette disiplene erfarte denne natten på Tiberiassjøen. For disiplene så gikk dette mørket mot dag. I grålysningen så de en mann på stranden – men usikkerheten hadde grepet dem så sterkt at de ikke turde tro at det var han som de hadde kalt Herre i tre år. Likevel gjør de som han sier og får fangst. Masse fangst – faktisk 153 fisk. Hadde det vært i Lofoten i skreisesongen så hadde det vært en fangst på over 1,2 tonn. Men nu var nok fisken i Tiberiassjøen betydelig mindre. Fangsten blir et symbol på at det nå er nye tider. Den svarte natta og det svarte havet var ikke hele sannheten. Det ble lyst og det ble fangst. Og når det vi oppfatter som mørkt blir lyst – ja, da kaller vi det håp. Håp om at ting blir bedre. Et håp, et lys, ei fremtid som ble tent da Jesus overvant dødens mørke på 1. påskedag.

Det å vær menneske – både ung og gammel – kan være nokså forvirrende. Det er krav, forventninger og muligheter. Vi blir utsatt for krefter som forteller oss hva det perfekte liv er, og andre krefter som forteller oss hva som er feil. Farvannet vi skal navigere i er blitt full av farer som vi ikke hadde før. Derfor trenger vi noe i livene våre som kan være veiviser og som forteller at vi er mer enn god nok akkurat som vi er skapt – og føler du noe annet så blir du lurt. Jesus stod opp igjen for å hold håpet levende. Ikke bare et håp om et evig liv. Reduserer vi håpet til kun å gjelde evigheten, så blir vi gående med hodet i himmelen og ser ikke hva som skjer rundt oss. Jesus har bedt oss, hans barn, om å vær bærere av håpet. Det begynte da han tok Peter til side etter at de hadde spist på stranden og gav ham oppdraget som den første – og siden har oppdraget vært bragt videre til alle som trur på at lyset og det gode skal vann.

På denne stranden i grålysningen – etter at Disiplene hadde strevd i mørket gjennom natta – så ser de den levende Jesus som har gjort bålet og brødene klare. For mennesker lever ikke bare av håp og kjærlighet alene. Det som skjer på stranden er at Jesus bekrefter at han ikke er borte, at han fortsatt vil gi disiplene styrke og muligheter. At han fortsatt vil gi dem håp. Alt dette symboliseres gjennom maten han har gjort klar for dem. Nattverden er kirkens måltid – konkret og symbol på samme tid. Der bekreftes vi som guds barn – god nok akkurat som vi er. Der får vi en ny start – tilgitt og rensset for det vi har gjort galt. Og derfra kan vi gå med hodet høyt hevet. Bekreftet og elsket. Slik at vi kan bringe håpet med oss ut i Sandnessjøen, Leirfjord, Alstahaug og Tjøtta. Fremtiden er vår – med Jesus hjelp og støtte.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd som var er og blir en sann Gud fra evighet og til evighet.